

Det första Gustaf Vasaloppet.

Strödda anteckningar

av

Mr JONES.

Det är verkligen sant, att jag i somras talade med en person, som inte visste vad Gustaf Vasaloppet var för någonting. — Den enda gång jag läser om sport, sade han, är då svenskarna spela fotboll med danskarna. — Jag kände mig grymt förolämpad å idrottens vägnar och beslöt omedelbart att försöka avge en behärskad och kort beskrivning av Gustaf Vasaloppet. Så lätt som jag tänkt mig gick det inte. Minnena från marsdagarna trängde sig fram i klump och pockade alla på uppmärksamhet. Gustaf Vasaloppet, det var ju i alla fall ett av de pampigaste evenemang

min ringa varelse beretts tillfälle att övervara! Och han, som inte visste vad loppet var, råkade ut för en grötig revy av de omedelbara minnesbilderna, ungefär så här:

— Först ett ståtligt projekt, förstår du, ståtligt; sedan ett förmedlande av en s. k. långsjal från min tidning till Morakamraterna, ett beslut att köra igång det hela i säsongens elfte timme, oro för vädret och nervösa rapporter från Mora, ibland att det var mulet och ibland att det var klart men alltid att den förbaskade dagsmejan kalasade på snötäcket. Men man tänkte med skalden i en ortstidning: "Ännu finnes en smula hopp om — bruk för skidorna och stav — och att detta stolta lopp om-sider likväl skall bli av".

— Och under tiden gruffades det litet grand om vägen för löparna. Somliga (Sälenborna) ville ha målet i Sälen och somliga (Moraborna) i Mora. De förra representerade ideella (= historiska) synpunkter och de senare praktiska. Det blev Mora. En kulan och tveksam senvintermorgon satt jag så på dalatåget och stirrade dyster på snöfattiga gårderna ända tills vi kommit på andra sidan Vansbro, där snötäckena började bli något så när förtroendeingivande. Och i Brintbodarna kommo löpartrupperna norr ifrån. De gjorde ett starkt intryck; beslutsamma, lugna och härdade män på väg till en av de mest krävande, fredliga kraftmätningar som väl överhuvud taget kan tänkas, män, som halvtannat dygn senare skulle åka 9 mil — 90 kilometer — varenda en. 90 kilometer, hårt pressade av tävlingens imperatoriska makter! Det var karlar det. Jag var ledsen, att så få civilister och nonkombattanter med mig fingo känna på den stämning, som härskade på Brintbodarnas station, då kontingenterna norr- och söderifrån råkades, fredagen före det första Gustaf Vasaloppet den 19 mars 1922. Och sedan? Det platta Mora, som låg i skenbar frid och ro, men som under ytan sjöd av anspänningen före den stora dagen; själva loppet, löpningarnas löpning, Morakamraternas oförglömliga arrangörstriumf och Norsjös idrottsliga dubbeltriomf och käraste framgång.....

Så ungefär fick han Gustaf Vasaloppet i sig, han som inte visste vad det var och som verkligen inte är ett foster av min fantasi. Jag kunde knappt hitta på något bättre för en minnesartikel så här kort tid efter loppet än att inleda med denna konturteckning. De flesta minnas nog för övrigt, att Ernst Alm från Norsjö som segrare åkte den drygt 9 mil långa sträckan på 7 timmar 32 minuter 49 sekunder i medelgott före och att hans klubb blev bästa lag (3 man) med tiden 23.02.17, följd av Dala-